

ПЕТЪР КЛИСАРОВ

ЗА ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ



Как да се трансформира
Европейският съюз,
за да бъде истински съюз
на суверенни нации

2024

ПЛАТФОРМА
ЗА ЕВРОПЕЙСКИ ИЗБОРИ
НА
ПЕТЪР КЛИСАРОВ

Как да се
трансформира
Европейският съюз,
за да бъде истински
съюз на суверенни
нации

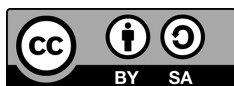
PLATFORM
FOR MEP ELECTIONS
BY
PETER KLISSAROV

How to transform
the
European Union,
to be a true union
of
sovereign nations

Петър Клисаров, автор, март 2024 г.

П. П. Пряка демокрация

<http://www.klissarov.eu>



Тази книга е издадена под:

Creative Commons License 4.0 International Peter Klissarov

Съдържание

ОБРЪЩЕНИЕ КЪМ ИЗБИРАТЕЛИТЕ	7
ВЪВЕДЕНИЕ	10
I. ИСТОРИЯ НА ЕС	11
II. ПРЕДИМСТВА И СЛАБОСТИ НА СЪЮЗА	16
ПРЕДИМСТВА.....	16
СЛАБОСТИ.....	17
III. НЕГАТИВНО РАЗВИТИЕ ПРЕЗ ПОСЛЕДНИТЕ 5 ГОДИНИ	26
IV. ПРЕМИНАВАНЕ НА РЕАЛНАТА ВЛАСТ В ЕС ОТ ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪВЕТ НА ДЪРЖАВНИТЕ ГЛАВИ КЪМ ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ	28
V. ВЪЗМОЖНИ СЦЕНАРИИ НА РАЗВИТИЕ.....	35
ПЪРВИ СЦЕНАРИЙ: РАЗПАДАНЕ НА ЕС	35
ВТОРИ СЦЕНАРИЙ: ЕВРОПА НА ЯДРАТА	38
ТРЕТИ СЦЕНАРИЙ: ЕВРОПА НА ОТЕЧЕСТВАТА	41
ЧЕТВЪРТИ СЦЕНАРИЙ: СЪЕДИНЕНИ ЕВРОПЕЙСКИ ЩАТИ	43
VI. БЪЛГАРИЯ В ЕС	46
VII. КАКВО ЩЕ ПРАВЯ В ЕВРОПАРЛАМЕНТА.....	48

Contents

ADDRESS TO VOTERS.....	55
INTRODUCTION	57
I. HISTORY OF THE EU.....	58
II. ADVANTAGES AND SHORTCOMINGS OF THE EU ...	63
ADVANTAGES.....	63
SHORTCOMINGS.....	64
III. NEGATIVE DEVELOPMENT OVER THE LAST 5 YEARS.....	72
IV. TRANSITION OF REAL POWER IN THE EU FROM THE EUROPEAN COUNCIL (OF HEADS OF STATE AND GOVERNMENT) TO THE EUROPEAN PARLIAMENT.....	74
V. FIRST SCENARIO: DISINTEGRATION OF THE EU	80
SECOND SCENARIO: THE EUROPE OF CORES	83
THIRD SCENARIO: THE EUROPE OF FATHERLANDS	85
FOURTH SCENARIO: UNITED EUROPEAN STATES (UES)	87
IV. BULGARIA IN THE EU	90
SUMMARY WHAT AM I GOING TO DO IN THE EUROPEAN PARLIAMENT	91

ОБРЪЩЕНИЕ КЪМ ИЗБИРАТЕЛИТЕ

В България досега няма избран евродепутат, който да не е посочен от партия. Българите не проявяват особен интерес към тези избори по две основни причини:

1. Ясно им е, че в Европейския парламент отиват не хора, притежаващи призванието да допринесат за развитието на Съюза, защитавайки българските интереси, а послушковци, готови да изпълняват волята на своите ментори. Да не говорим за лидери и визионери, притежаващи енергията и идеите да променят съюза и света.
2. Европарламентът се струва на хората (не само у нас) като нещо далечно, което няма грижата за тях и което изобщо не зависи от тяхната воля. Тази отчужденост намалява значително легитимността на властите в Евросъюза.

В България на европейските избори се гледа като на тест за парламентарните избори. Това трябва да се промени, защото независимо от отношението ни към бюрокрацията в Съюза, тя има значително влияние върху всички нас. Нещо повече, решенията на еврочиновниците засягат все повече и все по-насъщни об-

ласти от нашето битие, без ние, гражданите, да можем да изразим нашето мнение или да ги спрем.

Получавайки трибуната на европейския парламент, аз ще имам какво да говоря, какво да предлагам и какво да защитавам пред европейските представители, за да бъгат и ЕС, и България в него по-добре управлявани и по-успешни.

Ще се постарая да бъгат осветени възмутителните престъпления и прегателства към интересите на страната ни от българските политици, както и толерирането им от страна на Европа. Това ще стане дори против волята на медиите, които обикновено правят всичко възможно да потушават подобни неща, защото такива са интересите, съответно политиката на собствениците им.

Доказал съм през годините, че не съм ничий човек и не работя за скрити загърба ми интереси на когото и да било. Тази моя позиция е била гравена почти 2 десетилетия в качеството ми и на представител на Atomic Energy of Canada, докато бе конкурент за проекта „Белене“, и като ръководител на българското погразделение на най-голямата консултантска компания в света АЕСОМ, която подпомогна страната ни при изработването на всички необходими документи за влизането ни в ЕС.

След като мнозина от българите смятат, че евроизборите няма да бъгат честни, една

трета не гласуват просто защото няма за кого, около 2,4 милиона (по официални данни на Външно министерство през последните години) са прогонени по света и са с почти изцяло ограничени възможности да дадат гласа си, а мъртвите души в списъците приближават ок. 1 милион, надежда като че ли няма никаква! Но именно в най-гълбоката безнадеждност понякога пламва искрата на надеждата.

Време е да обърнем нещата в наша полза.

Хората са обезверени, но аз не! Вярвам и мога да променя нещата, защото вярата и надеждата никога не са ме оставяли.

Истината е на първо място. Тя е преследвана в нашата държава и е крайно време да ѝ дадем шанс за изява.

Благодаря за доверието!

ВЪВЕДЕНИЕ

Европейците могат с гордост да погледнат назад към половин век мирна интеграция. Но този успех не гарантира бъдеща жизнеспособност в един бързо променящ се свят. Европа на експертните среди, конструирана от отците-основатели, е нещо от миналото – гражданите надигат глас и искат активно да участват в управлението, т.е. да определят собствената си съдба.

Европейският съюз трябва динамично да развива своето единство в многообразието. Особено в лицето на най-тежката икономическа криза в най-ново време. Независимо дали става дума за енергийни въпроси или евроето, за опазване на климата или за изцяло нови конфликти – международното самоупвърждаване на Европа винаги зависи от нейната вътрешна сила и единство. Дизайнът на социалната сфера на Европейския съюз и най-вече бъдещото ѝ развитие е от основно значение тук, защото само по този начин може да продължи по-нататъшното функциониране и усъвършенстване на икономическия и паричен съюз. Само една солидарна Европа може да се конкурира със старите и новите сили и да защитава своите ценности и интереси. Дали днес ЕС е моделът за мирно и свободно общуване между националните гържави и гражданите – това е въпрос, който с все по-голяма сила изисква своя отговор.

I. ИСТОРИЯ НА ЕС

Започвам с някои бележки върху историята на ЕС, не за да припомням всеизвестни факти, а за да посоча, че **регица факти не са известни или са преиначени**. Защото ако не знаем точните факти, няма как да направим пълноценен анализ, а ако нямаме коректен анализ, няма как да формулираме закономерностите на развитието и да оценим тенденциите.

В Европа (и не само там) господства убеждението, че локомотивите на ЕС са Франция и Германия. Че те са в основите на настоящата европейска конструкция и от тях ще зависи в най-висока степен бъдещото развитие на Евросъюза.

Но гали това е така?

През 1940 г. Франция се е озовала на гръното. Тя е окупирана от Германия, а целият ѝ елит се е присламчил към победителите. Шарл гоо Гол е единственият, който се е нагърбил да поеме отговорността за Франция. На 18 юни 1940 г. в радиоизявление, предавано по BBC, той призовава за създаване на Съпротивата, но само няколко месеца по-късно в частен разговор казва, че има край себе си само неколцина евреи, неколцина поети и рибарите от остров Сен, където се намира. Всички елити на Франция са се обвързали с правителството на ген. Петен, което, както е известно, е колаборационистко, т.е. води поли-

тика на сътрудничество с германските завоеватели. Същевременно цяла Европа признава за законно това правителство (т.е. и окупацията на Франция) с изключение на Уинстън Чърчил. Коемо ще рече, че в края на 1940 – началото на 1941 г. единствената страна, която е в състояние на война с нацистка Германия, е Англия.

По време на трите ключови конференции, определили съдбата на следвоенния свят (Техеран – 1943 г., Ялта – 1944 г. и Потсдам – 1945 г.), на които американските президенти Франклин Рузвелт (на първите две) и Хари Труман (на последната) заедно с Йосиф Сталин чертаят бъдещата конфигурация на Европа, Франция е големият отсъстващ. Тя отсъства и при провеждането Конференцията в Дъмбартън Оукс (Washington Conversations on International Peace and Security Organization) от 21 август до 7 октомври 1944 г., на която са обсъждани следвоенното устройство на света и създаването на международна организация за поддържане на мира и сигурността (бъдещата ООН).

Всъщност и Чърчил играе спомагателна роля. Големите играчи са СССР и САЩ, които си поделят Европа. И единият, и другият правят горе-долу едни и същи неща: установяват своята доминация над Европа – доминация политическа и доминация военна. Политическата и икономическата доминация на Запад е наречена Общ пазар (прераснал в ЕС), а тази на Изток – Съ-

вет за икономическа взаимопомощ, разпаднал се през 1991 г. Военната доминация пък получава названието НАТО на Запад и Варшавски договор – на Изток.

Така че да се провежда разграничаване на САЩ от европейската конструкция, е нещо доста изкуствено и неотговарящо на действителността, защото в края на краищата доминацията на САЩ над Европа е нещо като медал за васални заслуги с две страни: ези, това е гражданската страна, наречена ЕС; тура – военната страна, наречена НАТО. Ако разглеждаме нещата по този начин, веднага става ясно защо САЩ толкова много гържат Турция да стане член на ЕС, а редица европейски страни – не. Така военният периметър на НАТО би съвпаднал с цивилния периметър на ЕС. По същия начин се упражнява натиск и върху някои страни от ЕС, които все още не са членки на НАТО, като Австрия, Финландия, Ирландия, Швеция, да се присъединят към тази организация. И ето че съвсем наскоро Швеция и Финландия, използвайки като повод войната в Украйна, се присъединиха към НАТО.

Ако се върнем към редица изказвания на голисти във Франция и на комунисти от епохата на 50-те и 60-те години, то ще видим, че в тях европейската конструкция бива наричана германско-американска. Кое то всъщност не е нищо ново, защото просто възпроизвежда в един малко по-различен вариант европейската

конструкция от Бел Епок, т.е. от периода между двете световни войни. Защото след редицата загълбочени публикации напоследък за никого не е тайна, че Хитлер не е дошъл на власт просто така, а е получил мощната подкрепа на промишлените и финансовите елити на САЩ. Да си припомним само ролята на такива знакови фигури като Хенри Форд (заклет привърженик на нацизма, получил най-високия нацистки орден, даван някога на чужденци) и на Прескът Буш, баща и дядо на двамата американски президенти с фамилията Буш, който е основното действащо лице при финансовите трансакции за режима на Хитлер.

След войната тясната обвързаност между Германия и САЩ продължава с още по-голяма сила. В Нюрнберг биват осъдени само неколцина най-опетнени с престъпления нацистки водачи, разглеждани като безполезни в новата обстановка. Затова пък хиляди и хиляди високопоставени административни, военни, научни и финансови дейци на Третия райх – след кратко пречистване в специализирани структури (операциите Sunflower и Paperclip) – са изнесени в САЩ, за да допринасят за развитието на тази държава. Да споменем само Вернер фон Браун, съзателя на ракетите Фау-1 и Фау-2, с които са атакувани големите британски градове в края на II св. война, който е и главният конструктор на първите американски космически ракети, ве-

нец на които е „Сатурн-5“, извела американските лунни експедиции в края на 60-те и началото на 70-те години. Да споменем и още една не по-малко известна личност – Валтер Халщайн. Той е натоварен да осъществява стратегическото партньорство между Германия и Италия след срещата между Хитлер и Мусолини през 1938 г., наречено „Нова Европа“. Арестуван след войната и така да се каже, рециклиран от съответните служби, той е назначен за външен министър на Германия в правителството на Конрад Аденауер и е един от ключовите автори на Договора от Рим (25 март 1957 г.), с който е създадена Европейската икономическа общност, претечата на ЕС. Той е и първият президент на Европейската комисия.

И тъй, от гледна точка на САЩ Германия е несъмнената *prima inter pares* (първата сред равните) на европейския континент. И от гледна точка на Германия именно САЩ, а не Франция, е най-важният партньор в света. Това е и голямата истина, която в един момент може да бъде осъзната от европейците, а именно, че ЕС е пирамидална, недемократична структура, на чийто връх стои Германия, която пък вече 70 години е в положението на окупирана страна със 179 американски военни бази, повече от 40 000 души американски военен персонал и значително количество ядрени бойни глави под американски контрол на нейна територия.

II. ПРЕДИМСТВА И СЛАБОСТИ НА СЪЮЗА

ПРЕДИМСТВА

СИГУРНОСТ – ЕС гонесе на европейските народи безпрецедентна сигурност и особено през първите си десетилетия – просперитет. Страните-членки се научиха да решават противоречията си на масата на преговорите и да не допускат дори най-малък сблъсък помежду си.

ОБЩИ ЦЕННОСТИ – свобода, демокрация, равенство, върховенство на закона и зачитане на правата на човека, свободен пазар, мир и просперитет, загълбочаване на солидарността между народите.

СТАБИЛНОСТ И ПРЕДСКАЗУЕМОСТ – за разлика от епохите преди основаването на ЕС, вече повече от 6 десетилетия от Европа не са търгвали никакви световни кризи, а нейното съществуване е носило благоразумие, помощ за бегстващите страни и стремеж към световен ред.

СВОБОДНО ПРИДВИЖВАНЕ НА ХОРА, СТОКИ, ПАРИ И ИДЕИ.

ИНДИВИДУАЛНИ СВОБОДИ И ВИСОКА СОЦИАЛНА ЗАЩИТЕНОСТ – всъщност след II св. война „гясното“ се прегаде и заедно с „лявото“ формулираха хибрида „социална гържава в усло-

вията на либерална демокрация”. Десните приеха социалната функция на гържавата и неотклонно я спазват, защото иначе моментално в обществото, което вече е свикнало с тези пригобивки, се надига брожение.

СЛАБОСТИ

Структура на съюза

Сегашната структура на съюза е преходна, тоест неефективна както в икономически, така и в социален и етнически план.

По признания на самите висши еврочиновници ЕС е промава и силно бюрократизирана структура, вземаща с голям труд и преразход на време своите решения, които често са половинчати и без мащаб.

Загубата на време е особено болезнена, като се има предвид скоростта, планомерният характер и целеустремеността, с която основният му съперник Китай осъществява своите проекти. По този начин ЕС губи стратегически икономическото съревнование с Китай.

Общества на лидерите и експертите

ЕС от самия си зародиш е изграждан отгоре надолу, от елитите към гражданите. Затова и цялата му схема е направена така, че да обслужва предимно елитите, да им осигурява необходимия комфорт и най-вече да дава въз-

можност на въпросните елити да си погбират и ръководят еврочиновниците. Цялостната конструкция е изградена така, че изпълнителните органи да бъдат не избирани, а погбирани по неизвестни принципи от неизвестни среди, а след това – одобрявани от представителните структури. Изборът на най-важния орган – Европейската комисия – е предшестван от мъгщо лобирание и задкулисни договорки между елитите, без да има нищо общо с волята на народите. Затова и тези елити работят в интерес на работодателя си, а не, както би трябвало, на избирателя. През последните години тази зависимост проличава все по-отчетливо, а това води до снемане на доверието от хората в ЕС към управляващите ги чиновници и институции.

Подчиненост на САЩ

По този въпрос е написано гостатъчно в гл. I (История на ЕС), където е проследено защо и как се е стигнало до това статукво.

Ако Европа иска да има светло бъдеще и да бъде политически и икономически играч от суперкласа заедно с Китай и САЩ, тя би трябвало да се отърси от политическата си и военна зависимост от САЩ.

Това обаче преминава през преразглеждане на статуквото, установено след II св. война и особено на статута на победените държави, най-вече на Германия.

Еманципирането изисква приемането на нови принципи, по които ще се формулира външната политика на съюза, и преди всичко прекратяването на НАТО и създаването на собствена европейска войска. Нито една гържава или съюз от гържави без мощна собствена армия не може да бъде суперсила и да има решаващ глас в каквато и да било област.

Еманципирането изисква и дългосрочна стратегия за създаването на мощни банкови институции, тъй като именно през финансите и заемния капитал се осъществява най-мощният натиск и зависимост от САЩ.

Искам обаче гебело да подчертая: Всичко казано тук съвсем не означава пропагандирането на антиамериканизъм! Напротив. Убеден съм, че САЩ и занаят ще останат основният и най-важен партньор на ЕС. Но в други условия – като равен с равен.

Военна слабост

Въпреки че харчат немалко пари за военни цели, днес европейците не са в състояние нито да защитават територията си от силните на деня, нито да проведат самостоятелно мироопазваща акция в някой кризисен регион. Оръжията им са остарели и неефективни, да не говорим, че голяма част от тях по собствените им признания са доведени до физическа негодност. Военната индустрия на Европа не съответства на най-високите образци на трите лидера

(САЩ, Русия, Китай) и не е в състояние да осигури цялата необходима номенклатура оръжия. В това отношение зависимостта ѝ от САЩ е съвсем очебийна.

По отношение на външната политика, политиката за сигурност и отбраната ЕС остава реактивен играч, чиито действия са най-вече ограничени до европейския континент. Европейското взиране в собствения си път и липсата на каквато и да е глобална политическа визия оформят международния имидж на ЕС.

Липса на хомогенност, ярко изразени богато ядро и бедна периферия

В момента най-бедните страни в ЕС изостават по доходи от най-богатите ок. 10 пъти в номинално изражение, а в реално – ок. 5-6 пъти.

Това статукво се отразява пагубно върху бедните страни, тъй като изсмуква от тях най-способното, подготвено и мотивирано население, почти всички качествени специалисти във всички области (учители и университетски преподаватели, лекари и медицински сестри, инженери, дейци на изкуството, предприемачи и бизнесмени). Това поражда значителни недоволства както сред населението в бедните страни, така и сред управляващите елити, които се чувстват под натиска на избирателите си. Подобни диспропорции водят и до засилването на национализма в отделните страни и до антиевропейски настроения. ЕС не

може да се задоволява само с предприєднителните и присєединителните програми, а да притежава стратегия за заличаване на тези различия – с осигурено финансиране, законодателна база и приемането на общоевропейски стандарти на доходите.

Проблемът е, че това струва твърде много пари, който никой от богатите не е склонен да даде. По този начин обаче неотклонно се погрива общата европейска конструкция.

Конституция на канцеларщината и хаоса

Европейската конституция представлява писмена организационна схема на хаос в компетентностите и отговорностите, и не отговаря на очакванията, изразени в големия европейски дебат в началото на 21-ви век.

Схемата на ЕС води до една латаргична политика във всяко отношение – и в икономиката, и в социалната област, и в сигурността, и в инфраструктурата, и във финансите.

Тя е нагледно доказателство за неспособността на европейския елит да постави интересите на отделните страни под общ знаменател, да прояви принципност в решенията, да изгради методика за бързо постигане на ефективни компромиси – видяхме това и в гръцката криза, и в мигрантското нашествие, и в отношението към конфликтни зони като Либия, Ирак, Сирия. Единство бе постигнато бързо само по отношение на Брекзит, защото всички

се почувстваха заплашени и страхът от бърз разпаг на цялостната конструкция надделя над всичко останало.

Прояви на безпринципност

Въпреки претенциите за следването на твърди принципи и ясни послания, Европейският съюз неведнъж през последните години показва на гражданите в него и на света крайно безпринципни решения:

1. Две от най-големите и важни страни-членки (Франция и Италия) бяха инициатори на **войната срещу Либия**, завършила с много човешки жертви и пълна катастрофа;
2. ЕС още от началото на 90-те години подготвяше разпагането на Югославия, която именно Западна Европа сътвори след края на I св. война. Тази напълно незаконна и противоречаща на принципите на международното право намеса завърши с **разпагането на Югославия**, с десетки хиляди жертви, с противоправната анексия на историческата област Косово и налагането в нея на ръководство от прононсирани престъпници наркотрафиканти и търговци на човешки органи, а апогеозът бяха американските **бомбардировки над Сърбия**, одобрени от ЕС;
3. ЕС не направи нищо за спиране на **войната в Ирак**, в резултат от която изгубиха

- живота си повече от 1 милион души;
4. ЕС се намесваше по неправомерен начин в **Сирия**, подклаждайки гражданската война в нея и често подкрепяйки известни терористи;
 5. ЕС взе активно участие в подготовката и извършването на **гържавния преврат в Украйна**, в резултат от който на власт дойде профашистки настроена хунта, Крим беше анексиран от Русия, пламна гражданска война в Донбас, взела повече от 15 000 жертви, БВП през последните 5 години (още преди Специалната военна операция) спадна почти наполовина и Украйна се оформи като най-бедната от всички страни в Европа, а населението ѝ от 46 милиона в началото на 2014 г. се смяташе за по-малко от 30 милиона, а след 2 години война – по-малко от 20 милиона. ЕС беше и един от главните фактори по принуждаването на Русия да прибегне до военни средства в конфликта си с Украйна, именно той спря очертаващата през май-юни 2022 г. договореност, наречена Истанбулски споразумения, и насърчи Украйна да воюва до последния украинец. Сега, когато САЩ очевидно се отгърпват от конфликта и натоваарват ЕС да поеме военната, финансовата и логистичната подкрепа на Украйна, се вижда цялата несъстоятелност, лицемерност, некадър-

ност и нехуманност на ръководството и структурите на ЕС, които неминуемо вземат положението както в Украйна, така и в самия ЕС към пълен крах.

6. ЕС провеждаше крайно безпринципна политика по отношение на **вълните миграция**, които заляха Европа. Със своята политика в Близкия изток и Северна Африка тя до голяма степен сама предизвика потока мигранти към себе си, не взе нужните мерки за спирането му, не подкрепи граничните държави, които най-много пострадаха (Гърция и Италия), позволи решенията по този наболял въпрос да се диктуват от германския канцлер, а не от оторизираните от европейската конституция органи. И вместо усилено да изработва мерки за справянето с този жизненоважен въпрос, тя през последните години обсъждаше т.нар. Пакт за миграция, който не е нищо друго освен узаконяване на постоянен мигрантски трафик по света и най-вече към Европа. На 10 април 2024 г., около два месеца преди изборите за нов състав, Европейският парламент окончателно гласува този свой закон, уреждащ масовия имигрантски трафик и лишаващ на практика отделните страни от техния суверенитет. Нещо повече, въведен е и данък „кръвнина“, според който всяка страна

ще плаща по 20 000 евро за неприет мигрант. Неслучайно през 2021 г. в ЕС са издадени близо 2,9 милиона първи разрешения за пребиваване в сравнение с 3,4 милиона през 2022 г. – числа, напълно съвпадащи с големия мигрантски поток от 2015 г. от който всички се ужасяваха. Т.е. погмяната на генофонда на европейските народи върви с пълна сила!

7. ЕС водеше безпринципна политика спрямо Турция, която е асоцииран член от 1963 г., а от 1999 е призната за страна кандидат за членство в ЕС;
8. ЕС прояви безпринципност при преговорите за сключване на всеобхватно търговско споразумение със САЩ (Т-ТІР), когато позволи нахлуването на ГМО в ЕС, но за щастие всичко бе прекратено с идването на Тръмп на власт.

III. НЕГАТИВНО РАЗВИТИЕ ПРЕЗ ПОСЛЕДНИТЕ 5 ГОДИНИ

1. Все повече и по-грастично се увеличава погмолната **зависимост на ЕС от Deep State**, т.е. все повече системата за управление на ЕС престава да бъде демократична, а се доближава до криптоолигархията с елементи на демокрация. Това създава мощни канали за погмолно влияние, което остана извън вниманието на гражданите, неподконтролно е на гражданските структури и води до тежки обществени изкривявания, жертва на които са европейските народи.
2. Европа е заплашена да премине от общество на благополучието към **бедно енергийно общество**, с което се отваря пътят към бърз спад на производството, бедност, мизерия, тежки ограничения и политически шикат, какъвто винаги съпътства мизерстващите общества. „Зелената сгелка“ в този ѝ вид е документ, водещ ни именно в тази посока.
3. Развитието на **медииите** е също крайно негативно. Все повече се очертава съществуването на тежка медийна цензура. Навлезли сме дълбоко в епохата на пост-истината, тоест на съчинителствата, лъжите, крайната безотго-

ворност, липсата на ясна картина на процесите по света, зависимостта от центровете на властта и парите. Абсолютно наложителна е тежка медийна реформа и ново законодателство за отговорността на медиите към истината и честните и непогнравени новини и анализи.

4. Все по-видима тежка **зависимост на ЕС от САЩ**, който в битката си с Китай за позицията на хегемон няма да се посвени да пожертва ЕС, като го ограби, извлече софистицираните му производства и постави икономиката на ЕС на колене. Този процес е в ход и тепърва ще се задълбочава.
5. С ужасяващи пропорции върви и **погмяната на генофонда** на ЕС. Постиженията на европейските народи, дължащи се не на последно място и от стабилните етнически и миграционни процеси в продължение на векове и хилядолетия, формирали европейските нации, бързо се заличават и обществата вървят към пълна етническа и расова катастрофа.

IV. ПРЕМИНАВАНЕ НА РЕАЛНАТА ВЛАСТ В ЕС ОТ ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪВЕТ НА ДЪРЖАВНИТЕ ГЛАВИ КЪМ ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ

Членовете на Европейския парламент (ЕП) избират председателя на Европейската комисиция, оформят и приемат нови закони, които управляват различни аспекти на живота в ЕС от здравеопазването до заетостта. Нещо повече, все повече именно ЕП стои начело на формирането на политическия курс на обединението, като заема изключително твърда и непримирима позиция по всички въпроси от вътрешно- и външнополитическия дневен ред, принуждавайки постепенно ролята на Европейския съвет на държавните глави от страните в ЕС. Това на практика ще рече, че върви процес на ограничаване влиянието на националните държави и увеличаване властта на чиновническата върхушка в ЕС. Парадоксът тук е, че именно „народните избраници в Европарламента“ са се превърнали в преки проводници на влиянието на Deep State, докато държавните глави на страните-членки в по-висока степен защитават интересите на отделните народи. Това е постигнато преди всичко чрез дългогодишна пропаганда по всички възможни линии, чрез овладяването на цялото политическо пространство и поставянето на ключови места на

тежко корумпирани, компрагорски настроени и готови на всичко карьеристи, и най-вече чрез тоталното подчиняване на медийната власт за нуждите на либерално-фундаменталистката „Дълбока гържава“.

От което следва, че по-нататъшната траектория на развитие на ЕС ще зависи в огромна степен от това, кой ще влезе или не в генуатския корпус на новия законодателен орган. Брюксел се опасява, че резултатът от изборите за ЕП, предвид настоящата политическа и социално-икономическа ситуация, ще гонесе неприятни изненади и екзистенциалният въпрос: кой ще има нагмощие – либералите или десните консерватори, може да не бъде в полза на досегашната върхушка.

Какво ще стане в резултат на тези избори?

Ако вярваме на прогнозите, включени в специален доклад на изключително влиятелния мозъчен тръст „Европейски съвет за външна политика“, изборите за Европейски парламент през юни 2024 г. ще гонесат голяма промяна нагясно в много страни, като популистките радикални партии (разбирай консервативните национални партии) ще получат гласове и места в целия ЕС, докато лявоцентристките и зелените политически сили ще загубят подкрепа. Специално искам да подчертая, че когато либералите-фундаменталисти наричат някого „популист“, той обикновено е нормален, не

индоктриниран политик, който не се бори със зъби и нокти за известните само на тяхна групичка „европейски ценности“.

Друг резултат според въпросния доклад е значителна промяна на политиката в няколко ключови области:

1. Намаляване на подкрепата за Украйна.
2. Много по-твърда позиция за суверенитета на ЕС и миграцията.
3. Преразглеждане на амбициозните действия на ЕС по отношение на изменението на климата.
4. Чувствителна трансформация на Зелената сделка, която засяга енергийната сигурност на ЕС.

Въпреки тези страшни за въпросния мозъчен тръст предстоящи събития се очаква гласноцентристката Европейска народна партия (ЕНП) да остане най-голямата фракция в парламента и следователно да запази повечето правомощия за определяне на дневния ред, включително избора на следващия председател на Европейската комисия. И все пак партиите от групата „Идентичност и демокрация“, в която влизат „Националният фронт“ на Мари Льо Пен, „Партията на свободата“ на Герт Вилгерс (Нидерландия), „Северната лига“ на Умберто Боси (Италия), „Партията на свободата“ на Норберт Хофер, а го скоро – на Йорг Хайгер (Австрия) и др., ще отбележат значителен ръст и

ще станат третата политическа сила на европейско ниво след ЕНП и ПЕС.

Защо се стига до тези процеси?

От позицията на политическите елити на ЕС опасенията за резултата от изборите са напълно основателни и имат обективен характер. Първо, ЕС и неговите страни членки преживяват криза след криза – глобална, икономическа, миграционна, медуцинска (пандемия). Тези кризи са значително утежнени от прекъсването на търговско-икономическите връзки с Русия и конфронтацията (политическа, икономическа и военна) с Китай. Всички те засилват антиправителствените настроения и подхранват протестния потенциал.

Второ: ЕС търпи вече повече от десетилетие икономически регрес и отстъпва своите позиции пред САЩ, Китай и групи изгряващи звезди в икономиката, като страните от Югоизточна Азия.

Трето: повечето от класическите политически партии, на които разчитат политическите елити на ЕС, са в упадък. Година след година, както се вижда от примера с Германия, те губят позиции. Затова пък нарастваща подкрепа печелят множество по-малки партии в цяла Европа, голяма част от които биват наричани екстремистки. И отново една забележка във връзка с казаното малко по-горе за „популистите“: когато либералите-фундамен-

талисти говорят за „екстремистки партии“, това обикновено са партии, които им пречат да наложат своя глобалистки гневен рег. Така че в тяхната словесност това би трябвало да звучи като комплимент.

Четвърто: в резултат от разпадането на големите политически партии в отделните гържави се фрагментира и политическото пространство на целия ЕС, а предпочитанията на електората започват все по-бързо да се променят. Разчитането на стабилно мнозинство става все по-трудно, както се вижда от опита от еволюцията на френската партийна система.

Как реагират политическите елити?

Поради неузгодните за политическите елити на ЕС тенденции, те са убедени, че трябва да приложат всички средства, с които разполагат, за да отслабят споменатите системни и извънсистемни опоненти и да запазят колосалното влияние, което Европейският парламент има върху няколко свръхважни процеса:

1. формирането на политическият курс на ЕС,
2. практическото му прилагане не само на европейско, но и на национално ниво,
3. законотворчеството.

За целта, от тяхна гледна точка, е необходимо непрекъснато укрепване – почти

с познат ни от миналото комунистически плам – на единоумислието, работещо за глобалистическия дневен рег. В този дневен рег са включени климатичните промени, Зелената сгелка, русофобията, антикитайският наратив, сигурността и отбраната (особено на фона на многобройните конфликти по света: от Близкия изток до войната в Украйна), пълзящата отмяна на националния суверенитет и налагането на неизвестно откъде произлизаща власт, за която никой не е гласувал. И върху тази власт няма контрол.

Други важни задачи в дейността на днешните елити за постигането на тази цел, е да направят всичко в няколко направления:

1. Да дискредитират и очернят така наречената крайна десница и други политически опоненти, като същевременно присвояват техните националистически лозунги, тъй като е очевидно, че гражданите повече няма да търпят нарастващата имиграция;
2. Да въвлекат населението в обсъждането на европейския дневен рег и да го въведат, доколкото е възможно, в националния дневен рег на всяка страна, за да ориентират хората към „правилния избор“;
3. Да предприемат редица икономически мерки преди изборите за Европарламента, които да доведат до нормализиране

на икономическата ситуация, потискане на инфлацията, намаляване на цените на енергията и храните до ниво, приемливо за мнозинството от населението, да осигурят задоволителен икономически растеж и приемане на най-новото законодателство, което се рекламира по най-модерен начин в очите на обществеността. Впоследствие положението може значително да се влоши, но изборите вече ще са минали.

Всичко това обаче са палиативни мерки, които няма да променят отрицателните тенденции в ЕС. Преобръщането им може да стане само ако ЕС се върне към идеята за ЕС като съюз на независими и суверенни държави, каквато беше Европейската икономическа общност, или „Общият пазар“. Необходимо е да се отстрани цялата огромна, тромава и вредна европейска политическа система със своята бюрокрация и закулисни политически решения. Трябва и да се укрепят националните държави, както и механизмите им на сътрудничество и взаимодействие. Само така Европа отново ще се завърне на погодобавщото ѝ място. Когато решенията ги вземат народите, а не скрита някъде „Дълбока държава“.

V. ВЪЗМОЖНИ СЦЕНАРИИ НА РАЗВИТИЕ

ПЪРВИ СЦЕНАРИЙ: РАЗПАДАНЕ НА ЕС

Напоследък все повече се говори за бъдещето на ЕС и по-скоро – за бъдещия разпаг на ЕС. Поводи за това има достатъчно – и излизането на Великобритания от съюза, и грязгите между редица страни заради имигрантската криза, и гърпането на чергата по време на пандемията от КОВИД, и трансграничните спорове между съседни гържави, и санкциите срещу някои „непослушковци“, като Полша и Унгария, и войната в Украйна.

Разбира се, ЕС няма да се разпадне от действия в структурите на ЕС. Той може да се разпадне само от осъзнатата воля на народите в отделните страни да защитят националната си идентичност и суверенитета си. А това става вътре в отделните страни. И съществуват твърде много съществени препятствия за провеждането на такава радикална политика:

- В ЕС има редица малки страни, които, излязат ли изпод крилото на ЕС, ще се почувстват слаби, нищожни и изложени на всички опасности в един враждебен и

безмилостен свят. България принадлежи към тези страни.

- Има и няколко големи страни, като Италия и Испания, които са така затънали в икономически проблеми, че извън ЕС могат бързо да фалират. Затова и те се гържат за европейското едinstво.
- Хората в страните-членки на ЕС все още са под влиянието на магията на Западна Европа от втората половина на ХХ в. – най-привлекателното, културно, свободно, красиво, многообразно и приятно за живеене място в света. Въпреки бързата си деградация Западна Европа – ядрото на ЕС – продължава да притежава магнетична сила, особено за народите от Централна и Източна Европа, бивши членки на т. нар. социалистически лагер.
- Мнозина все още смятат, че ЕС е в състояние да се конкурира с мощните икономически съперници Китай и САЩ именно в обединения си вид, а с разпада си ще освободи голямо икономическо пространство, което бързо ще бъде усвоено от големите колоси.

И т.н.

Наред с горепосочените центростремителни сили обаче нарастват и центробежните. А те са няколко:

- Драматичната разлика в развитието на

- центъра и периферията, която не намалява, а се увеличава.
- Идеологическите противоречия между провеждащата либерална политика център и консервативно настроените общества, главно в католическата част на Европа.
 - Всеобхватната бюрокрация, затормозяваща икономическото развитие поради своята тромавост, обвързаност с бавни и неефективни процедури, неспособност да формулира и осъществява мащабни общоевропейски проекти.
 - Все по-слабата позиция в икономическото съревнование между трите Велики икономически сили – Китай, САЩ, ЕС, водеща го относително, а в перспектива – и абсолютно обедняване на европейските народи.
 - Неспособността на центъра да намери решение за мащабни проблеми от типа „миграция“, принуждаваща държавите да забравят за европейското единство и да търсят разрешаването на проблема в собствените си сили.
 - Увеличаващото се недоверие в конструкцията на ЕС и съмненията в демократичността и отговорността на неговите институции.
 - Настъпващите процеси на свиване на глобализацията и връщане към модела на суверенните нации.

В заключение трябва да кажем, че взривен разпаг няма да има. Нецо повече, световното развитие показва, че някаква форма на взаимодействие между държавите непременно ще се запази. Става гума най-вече за възможности за лесно движение на хора, капитал и стоки.

ВТОРИ СЦЕНАРИЙ: ЕВРОПА НА ЯДРАТА

Има и друг сценарий, който ни връща към тезата за приближаващия крах на ЕС. Видяхме какви са центростремителните и центробежните сили. Сега да си представим един сценарий, който в по-далечно бъдеще би могъл да доведе до разпаг на ЕС.

При него до голяма степен се осъществява идеята за „Европа на няколко скорости“. Липсата на консенсус между държавите-членки относно бъдещото развитие на Европейския съюз и усещането, че бедните държави са в тежест на богатите, кара група държави-членки да работят извън договорната рамка и да образуват „съюз в Съюза“, който би им давал преимства в икономиката и вземането на политически решения.

При него протичат процеси, сходни с делението на клетките в биологията. В рамките на уголемената клетка (ЕС) се оформят едно

или повече ядра, които нарастват и се обособяват като отделни структури. След което голямата клетка се разпуква и от нея излизат нови клетки. Наблюдават ли се процеси на формиране на подобни ядра в голямата клетка? Да. Например:

- Ядро № 1: Вишеградската четворка, обединяваща някои католически страни от Централна и Източна Европа. Започваме с нея, защото тази структура вече е осъществена.
- Ядро № 2: периодично възникващата и бурно обсъждана идея за „Европа на различни скорости“. При нея се очертава ядрото на „високите скорости“ – страните, заемащи територията на бившата Каролингска империя, оформила се при Карл Велики и обединила голяма част от Западна Европа под едина власт, споена от християнството: днешните Франция, Германия, Северна Италия, Австрия, Швейцария, Белгия и Холандия. Това са, общо взето, страните-основателки на Европейския съюз, към които бихме могли да добавим и неутралните сега Швейцария и Австрия.
- Ядро № 3: Скандинавските страни (Дания, Норвегия, Швеция), които имат вековен исторически опит на съвместно съществуване: трите държави през 1397 г. влизат в Калмарския съюз, от който през

1523 г. излиза Швеция, но останалите две продължават да живеят в съюза цели 434 години – до 1814 г.

Би трябвало да се очаква, че това ще бъдат хлабави съюзи с основната цел да улесняват решенията на възникващи проблеми и да изработват съвместни политики по определени въпроси, както това се прави днес във Вишеградската четворка, но без да има голямо влияние върху националния суверенитет.

Остават обаче две категории страни – тези от Иберийския полуостров и гонякъде Италия (PIGS), от една страна, и страните от Балканския полуостров – от друга, като Гърция заема междинно положение, понеже, погодно на другите, принадлежи към Средиземноморския ареал на Южна Европа.

Може да се предположи, че „каролингските“ страни, макар и с нежелание, ще приобщят Испания, Португалия и цяла Италия, а Вишеградската четворка ще се увеличи до шесторка със страни като Хърватска и Словения.

Накрая идват страните от Балканския полуостров, наследници на Османската империя, които не са в състояние да осъществят никакво обединение.

ТРЕТИ СЦЕНАРИЙ: ЕВРОПА НА ОТЕЧЕСТВАТА

Европа на Отечествата би била радикално изменена формула на сегашния ЕС: тя се свежда до икономическа общност, обединена около свободен пазар и единно митническо пространство, оставаща многообразна в останалите гържавни политики. В Европа на Отечествата би трябвало да има свободно движение на хора, стоки, капитали и идеи, но без централизирана власт и обща валута. Независимостта и суверенитетът на страните-членки би трябвало да се възвърне до предишните си стойности. Именно това е и най-привлекателното в този модел, защото европейските народи имат дълга история, натрупани през вековете тежки противоречия, отличават се със значителни различия в менталитета, икономическия и социален просперитет, традициите, навиците за общуване, дисциплината, трудовите навици и т.н. Европа на Отечествата би запазила разнообразието и пестратата палитра на европейските народи, което е огромна ценност. Тя би съхранила и идентичността на европейците, която все повече избледнява и се заличава.

При този модел можем да очакваме от констативията на днешния ЕС да се запазят някакви форми на обединение от рога на Общия пазар от 60-70-те години на миналия век. Но с отстраняване на общоевропейските структу-

ри като парламент, ЕК и цялата останала бюрокрация, както и с отмяна на голяма част от европейското законодателство, ограничаващо вземането на решения в рамките на националните гържави.

Европа на отечествата не е отказ от обща Европа на гражданите, а връщане в някаква степен към първоначалната идея на отците-основатели начело с Дьо Гол и Агенауер, стремящи се да изградят европейска общност, независима от англо-саксонския свят. Тя е Европа на разнообразието, естественото привличане, на взаимомодействието и общата заинтересованост. Днес обаче Европа на отечествата се е превърнала до голяма степен в съпротива срещу „ценностите“, които ни се натрапват през последните 20-тина години и чиято крайна цел е възпитаването (подобно на комунистическия „нов човек“) на някакъв нов европеец, лишен от нация, религия и пол. Вместо естествената любов към родината, семейството и вярата да се надгражда с паневропейски патриотизъм и уважение към общността на всички европейски народи с техните особености и противоречива история, на всички нас ни се вътпява някаква абстрактна европейска принадлежност, непокрепена с никаква емоционална и гуховна стойност. Националната идентичност не трябваше да се мачка и отхвърля като закостенялост и старомодност, а към нея да

се възпитава последователно и интелигентно европейска идентичност, основана върху общото в историята, културата, религията и светогледа, правеща европейците различни от останалите хора по света.

От тази досегашна „възпитателна“ гейност, наподобяваща гейността на агитпропчиците от времето на социализма, тръгва и реалното разделение в днешния Европейски съюз.

ЧЕТВЪРТИ СЦЕНАРИЙ: СЪЕДИНЕНИ ЕВРОПЕЙСКИ ЩАТИ

Формулата СЕЩ би позволила постигането в перспектива на много по-голяма хомогенност, единство на властта и комплексно ръководство на съюза със своя собствена вътрешна и външна политика, с единна система на здравеопазване и образование, с общ бюджет, който да се захранва от обща данъчна система, с общо управление на публичния дълг, с общи външни граници, с бързо заличаване различията в доходите на цялата територия на съюза. Това обаче би било за сметка на богатите страни и в полза на бедните – един вид нова уравниловка на макроравнище. Но подобен процес – задължителен за един траен и хомогенен съюз – неминуемо би срещнал голяма съпротива от заможните страни. При това положение е възможен

и вариант с много богато ядро и обедняваща периферия, каквото е статуквото в момента. А това с нищо не би го укрепило и би елиминирало напреженията в него.

Разбира се, най-големият коз на варианта СЕЩ е общата армия. Защото е ясно, че без мощна армия всяко образование – било национално, било наднационално – е много слаб играч на международната арена.

Този тип съюз би заличил и националните разнообразия, би ликвидирал националното самочувствие и идентичността на народите. Всъщност именно тази важна слабост е и основната пречка за реализирането на погобен модел след опитите да бъде приета общеевропейска конституция и след подписването на Лисабонския договор.

В процеса на развитие на интеграцията държавите-членки ще бъдат принудени да предоставят на Съюза широкообхватни компетенции. Всички централни области на политиката (вътрешна, външна, отбранителна, социална и икономическа политика) би трябвало да бъдат единни на цялата територия на Съюза и да са в значителна степен прерогатива на центъра. Все повече правомощия, които досега са били в рамките на националните държави, се прехвърлят към Съюза. Съюзът придобива по-голям капацитет за решаване на проблеми, отколкото са останали в реформираните национални държави, превърнали се в провинции.

Би трябвало да се очаква новият Европейски парламент да е двукамарен с Камара на представителите и Камара на гържавите (състояща се от представители на гържавите-членки), а също така да из земе от гържавите-членки почти всички законодателни права.

Европейският съюз би могъл да бъде отворена система, способна да приема нови членове дори в процеса на превръщането си в гържава. Възможно е гържави и извън Европейския континент да пожелаят да станат негови членове. Същевременно биха могли да съществуват различни нива на асоциация с гържавите по периферията на Съюза.

Със сигурност евентуалните Съединени европейски щати биха били много по-агресивен международен играч и биха претендирали за място в Съвета за сигурност на ООН.

VI. БЪЛГАРИЯ В ЕС

Особеностите в развитието на нашата държава през последните 2-3 десетилетия са такива, че тя по неволя – независимо дали иска, или не – трябва да бъде член на ЕС. Фундаменталните ѝ слабости в демографията, икономиката, отбраната и пагението на духа я обричат да бъде лесна плячка извън крепостните стени на ЕС. Затова и нейната политика няма как да не бъде в подкрепа на съществуването и единството на ЕС. В този смисъл проевропейските настроения в нея са съвсем закономерни.

Дали тенденцията за разпадане на ЕС ще стигне до логичния си завършек, или европейските народи ще намерят *modus vivendi* в реформиран съюз с минимална бюрокрация, нашето общество би трябвало да е наясно, че е много възможен и лошият сценарий, и да бъде готово да го посрещне. Защото в случай на разпадане на страната ни най-вероятно ще попадне под турско, а не, както мнозина пророкуват, под руско влияние. Не бива нито за миг да забравяме, че България е част от Пост-османското пространство, от което Турция никога не се е отказвала.

Какво би трябвало да направи нашето общество, за да не бъде пометено от възможна геополитическа буря, е въпрос на други документи. Тук с две думи ще кажем само, че един-

ствената защита от подобни тежки сътресения е силната гържава. Нашият избор би трябвало да бъде за силна гържава в обновен европейски Съюз на отечествата.

VII. КАКВО ЩЕ ПРАВЯ В ЕВРОПАРЛАМЕНТА

В случай, че бъда избран за евродепутат, аз ще действам в следните направления:

В СТРАТЕГИЧЕСКИ ПЛАН:

Изграждане на „Европа на Отечествата“ – общо икономическо пространство с хармонизирани правила и закони, свободно движение на стоки, пари и хора, споделени ценности (но не непременно еднакви и задължителни за всички), липса на бюрокрация и централизирани структури, обща безопасност, пределна гъвкавост при изработването на политики във всички сектори.

За целта ще е необходима промяна в Конституцията на ЕС (премахване на Лисабонския договор и учредяване на нова европейска конституция, установяваща Европейски съюз на Отечествата (вж. т. IV.3 от настоящия документ). Този договор ще се базира върху Римския договор от 1957 г. със съответните осъвременяващи го допълнения и промени.

В ТАКТИЧЕСКИ ПЛАН:

1. Поддържане единството на Евросъюза, но не чрез заклинания и извиване на ръце на по-малките и периферни гържави, а чрез въвеждането на реални демократични процедури, отчитане интересите на всички и вслушване в гласа на всяка гържава-членка.
2. Усилване на суверенитета и националната самостоятелност на субектите в ЕС.
3. Силно ограничаване на европейската бюрокрация и влиянието ѝ върху националните правителства.
4. Мерки за ускорено развитие на икономиката в рамките на Евросъюза. Общият БВП на общността би трябвало да се развива с не по-малко от 3% годишно, за да поддържа поне някаква конкуренция спрямо Китай.
5. Лансиране на мащабни общи проекти в енергетиката в най-перспективните направления в ядрената и термоядрената енергетика (от типа ITER), защото само след 10-15 години двата основни източника на енергия ще бъдат ядрените и възобновяемите източници.
6. Изработване на стратегии и общи политики по най-важните потенциални заплахи за човечеството – локални войни; противоборства на Великите сили САЩ,

Китай и Русия; проблеми с основни предпоставки за оцеляване на цели региони – прясна вода, храна, енергия; заплахи от излизане извън контрол на техногенни процеси – ГМО, бактерии и вируси, замърсяване, изкуствен интелект, продукти на трансхуманизма, масова безработица.

7. Значително съкращаване на разликата в икономическото и социалното развитие между центъра и периферията.
8. Реформа на управленските структури на ЕС с оглед тяхното бързо и ефективно функциониране.

Не възнамерявам да се присъединя към никоя политическа група, тъй като поне в сегашния си вид никоя от тях не отговаря на политическите ми възгледи за установяването на дигитална пряка демокрация. Нещо повече, бих искал да бъда основател и съучредител на нова група, наречена „Група за пряка демокрация“ в Европарламента

Възнамерявам да членувам в комисиите „Промисленост, изследвания и енергетика“ и „Конституционни въпроси“, а да участвам и в работата на комисиите „Бюджет“ и „Бюджетен контрол“

Възнамерявам активно да промотирам основна промяна в структурата и философията на ЕС, за което още през първата година ще

предложа мой комплексен проект за нова конституция.

Възнамерявам да предложа и настоятелно за защитавам следните промени в структурата и политиката на ЕС:

1. Премахване на ЕК и конституиране на изпълнителна власт в лицето на комитет, състоящ се от посочени от всяка страна специални министри по европейските въпроси с минимална администрация към тях.
2. Приемане на автоматичен Шенген за всички гържави-членки, в който да има свободно движение на пари, стоки и хора. Всяка гържава сама да решава дали да приеме еврото, или не.
3. Неприемане на нови членки, ако не са достигнали поне средно икономическо и организационно ниво в сравнение с останалите европейски гържави.
4. Ограничаване на присъствието на американски представители на срещите на външните министри на Евросъюза.
5. Създаване на паралелен интернет (EU.net) не през сървъри и кабели, а чрез безжични комуникации)
6. Създаване на европейска платформа (EU.face), финансирана от европейския бюджет без реклами, регулирана за липса на насилие, фалшиви новини и омраза.

Такова е виждането, което аз и моите съмишленици имаме за Европейския съюз. Ние искаме Европейския съюз, но искаме и нашата гържава – суверенна, процъфтяваща, приятелска и уважаваща своите традиции.

Бъдещето може и да не бъде толкова мрачно. То може да бъде лъчезарно, ако следваме нашата идея за пряка демокрация. Тя гласи, че властта действително трябва да произлиза от народа и да принадлежи на народа.

PLATFORM
FOR MEP ELECTIONS
BY
PETER KLISSAROV

How to transform the
European Union
to avoid disintegration

ADDRESS TO VOTERS

In Bulgaria, there has never been a MEP elected off a party ticket. Bulgarians are not particularly interested in MEP elections for two main reasons:

1. They know the European Parliament is the job destination for people who lack the vocation to contribute to the EU development, defend the Bulgarian interests; instead, they are obedient, poised to fulfil the will of their mentors. Not to mention the absence of leaders and visionaries full of energy and insight how to transform the European Union and the world.
2. People (not only in Bulgaria) consider the European Parliament as a place too distant, having no care for them and unbound to their will. This alienation severely harms the legitimacy of EU institutions.

In Bulgaria, the MEP elections are seen as a warm-up for the parliamentary elections. It needs to change because regardless of how we feel about bureaucracy in the Union, it has a significant impact on all of us. Moreover, the decisions of European officials increasingly affect key areas of our lives, while, we, the citizens, are unable, to speak up or stop them.

Standing on the rostrum of the European Parliament, I have much to say, much to offer and to defend before MEPs so that both the EU and Bulgaria enjoy better and more successful governance.

I will make sure to highlight the outrageous crimes and betrayal of politicians to Bulgarian interests, as

well as their tolerance by the EU. It will happen even against the will of the media, which usually do their best to cover up such affairs, since it is in their own interest or in line with their owners' policy.

I have proven over the years that I am nobody's errand boy and I do not work for any behind-the-curtain interests. I have established my name for almost two decades in the capacity as a representative of Atomic Energy of Canada while it was a competitor for Belene NPP project. I was also head of the Bulgarian division of the world's largest consultancy AE-COM, engaged by the Bulgarian government to prepare the documentation required for the country's EU accession.

Since many Bulgarians doubt having fair MEP elections, one third refrains from casting the ballot simply because there is no party to vote for, about 2.4 million (according to official data by the Foreign Ministry over the past years) have emigrated across the world and face limited opportunities to vote, while "dead souls" on election lists are nearly 1 million, all hope seems lost! But even the darkest cloud has a silver lining.

It is time to turn the tide on our behalf.

People are disillusioned, but not me! I believe and I can change things because faith and hope have never left me.

Truth comes first. It has been persecuted in our country and it is high time to give it a chance to come forward.

Thank you for your trust!

INTRODUCTION

Europeans can proudly look back on half a century of peaceful integration. But this success fails to guarantee future viability in a rapidly changing world. A Europe of Expert Circles, constructed by the Founding Fathers, is a thing of the past – citizens raise their voices and want to actively participate in governance, i.e. to determine their own destiny.

The European Union must dynamically develop its unity in diversity, while facing the worst economic crisis in recent times, in particular. Whether it is energy issues or the euro, climate protection or all-new conflicts – Europe's international self-assertion stems from its internal strength and unity. The European Union's social structure design and especially its future development is of fundamental importance, because it is the only way to ensure continuous functioning and enhancement of the economic and monetary union. Only a Europe of solidarity can compete with both old and new powers and defend its core values and interests. Whether the EU is today the model for peaceful and free communication between national states and citizens – it is a question that demands an urgent answer.

I. HISTORY OF THE EU

Let me start with some notes on the EU history, not to recall well-known facts, but to point out that a **number of less known or distorted facts**. Because unless we know the exact facts, there is no way we can do a thorough analysis, and unless we have a fair analysis, we cannot formulate the patterns of development and evaluate the trends.

In Europe (and not only there), people are convinced that France and Germany are the drives of the EU. It is widely accepted they are at the core of the current European structure and will strongly depend on EU future development.

But is this so?

In 1940, France reached the bottom. It was occupied by Germany, and its entire elite was seduced by the winners. Charles de Gaulle was the only man one who dared taking responsibility for France. On 18 June 1940, in a radio broadcast on BBC, he called for the Resistance, but only a few months later in a private conversation he said there were only a few Jews, a few poets, and fishermen from Île de Sein, where he was residing at the time. All of France's elites established ties with the government of Gen. Pétain, known as a collaborationist, i.e. led a policy of cooperation with the German invaders. At the same time, all of Europe recognized this government as legitimate (i.e. the occupation of France), except for Winston Churchill. It means that at the end of 1940 –

early 1941, the only country that was in a state of war with Nazi Germany was England.

During the three key conferences, the fate of the post-war world (Tehran – 1943, Yalta – 1944, and Potsdam – 1945), to which US Presidents Franklin Roosevelt (at the first two) and Harry Truman (at the third) together with Joseph Stalin draw up the future configuration of Europe, but France was the great absent. It was also absent from the Washington Conversations on the International Peace and Security Organization from 21 August to 7 October 1944, which discussed the world's post-war organization and the establishment of an international peace and security organization (the future UN).

In fact, Churchill played a supporting role. The big players are the USSR and the US which split Europe. Both shared the same ambition: to establish their dominance over Europe – political and military domination. The political and economic domination in the West is called the Common Market (transformed into the EU), and that in the East – the Council for Mutual Economic Assistance, which collapsed in 1991. Military domination is also known as NATO in the West and the Warsaw Treaty in the East.

So, distinguishing the EU structure from the United States is quite artificial and unrealistic, because ultimately the US dominance over Europe is something like a medal for vassal contributions, in two aspects: the civilian – called the EU; the military – called NATO. If we consider the history this

way, it is immediately clear why the United States support so much Turkey's bid to join the EU, unlike other European countries. It would ensure NATO's military perimeter to coincide with the EU's civilian perimeter. Similarly, some EU countries that are not yet NATO members such as Austria, Finland, Ireland, and Sweden are also under being pressure to join the Alliance. Just recently, Sweden and Finland joined NATO, substantiating their decision with the war on Ukraine.

If you go back to a number of statements by French Gaullists and Communists from the 1950s and 1960s, you see that the European structure is called German-American. No surprise, because it simply reproduces in a slightly different version the European structure from Belle Époque, i.e. of the period between the two world wars. Because, after a series of in-depth publications lately, it is no secret that Hitler did not come to power out of the blue, but received a firm support from U.S. industrial and financial elites. Let us recall the role of such iconic figures such as Henry Ford (a staunch supporter of Nazism who received the highest Nazi order ever given to a foreigner) and Prescott Bush, father and grandfather of two US presidents with the Bush family, who is the main actor in the financial transactions for the Hitler regime.

After the War, close ties between Germany and the United States continued with even more intensity. At Nuremberg, only a few of the most crime-tainted Nazi leaders were convicted, seen as useless in

the new situation. Thousands and thousands of high-ranking Third Reich administrative, military, scientific and financial figures – after a brief “wash-out” stay in specialized facilities (Sunflower and Paperclip operations), were exported to the United States to contribute to this country’s development. Just to mention Wernher von Braun, designer of V-1 and V-2 rockets used for attacks on the big British cities at the end of WWII, chief designer of the first U.S. space rockets. It includes the ‘pearl’ Saturn-5, which took the U.S. expeditions to the Moon in the late 1960s and early 1970s. Let us mention another famous name – Walter Hallstein. He was tasked with the German-Italian strategic partnership after the 1938 meeting between Hitler and Mussolini, called the “New Europe”. Arrested after the War, and “washed out” by the relevant services, he was appointed German Foreign Minister in Konrad Adenauer’s government. He is among the authors of the Treaty of Rome (25 March 1957), which created the European Economic Community, the forerunner of the EU. He was also the first President of the European Commission.

So, from the U.S. point of view, Germany is the unquestionable *prima inter pares* (first among equals) on the European continent.

From Germany’s point of view, it is the United States, not France, the most important partner in the world. It is absolute truth, yet unrealised by the Europeans, that the EU is a pyramidal, undemocratic structure with Germany at the top. For 70 years, it

was a country under occupation, with 179 U.S. military bases, more than 40,000 U.S. military staff, and a significant number of U.S.-controlled nuclear warheads on its territory.

II. ADVANTAGES AND SHORTCOMINGS OF THE EU

ADVANTAGES

Security – The EU has brought to Europeans unprecedented security and prosperity, especially in its first decades of existence. Member States have learned to resolve their controversy by way of talks and to avoid even the slightest conflict.

Common values – freedom, democracy, equality, rule of law and respect for human rights, free market, peace, and prosperity, deepening of solidarity among nations.

Stability and predictability – unlike the years before the EU foundation, no world crises had started from Europe for more than 6 decades, but its existence has brought prudence, aid to distressed countries and a striving for world order.

Free movement of people, goods, money, and ideas.

Individual freedoms and high social security – in fact, after the Second World War, the “right spectrum” surrendered and, together with the “left spectrum” formulated the hybrid “welfare state under the liberal democracy setting”. The right-wing has embraced the social function of the state and adheres to it steadfastly, because otherwise a society that is already accustomed to these benefits would instantly object it.

SHORTCOMINGS

Structure of the European Union

The current structure of the European Union is transitional, i.e. ineffective, both economically and socially, and ethnically.

According to admissions of senior EU officials themselves, the EU is a clumsy and highly bureaucratic structure, struggling and overspending with decision making, which are often incomplete and lacking vision.

The loss of time is particularly painful considering the speed, planning and determination with which its main rival China implements its projects. In this way, the EU loses the strategic economic competition to China.

Communities of leaders and experts

The EU, since its inception, is built from top to bottom, from the elites to the citizens. Therefore, its entire scheme is designed to primarily serve the elites, to provide them with the necessary comfort and, above all, to enable the elites to select and lead the European officials. The overall construction is built so that the executive bodies are not electable, but selected according to unknown principles by unknown circles, and then – approved by the representative structures. The election most important body – the European Commission – is preceded by powerful lobbying and backroom arrangements between the elites, having nothing to do with the will

of the nations. That is why these elites also work in the interest of their employer, and not, as it should be, for the voter's benefit.

Over the last few years, this dependence has been increasingly exposed, and it has lost the confidence of EU citizens to government officials and institutions.

Subordination to the United States

This issue was covered above in Chapter I (History of the EU), with a roundup of the history and developments leading to this situation.

If Europe wants to have a bright future and be a super-political and economic player, peering China and the United States, it should shake off its political and military dependence on the United States.

However, it goes through a review of the status-quo established after the Second World War and especially the status of defeated states, especially Germany.

Emancipation requires the adoption of new principles on which the foreign policy of the European Union will be formulated, and above all the termination of NATO and the **creation of its own European army**. No state or alliance of states without a powerful army can be a superpower and a decisive voice in any field.

Emancipation also requires a long-term strategy for the establishment of powerful banking institutions as it is through finances and borrowed capital that the most powerful pressure and dependence on the United States is realised.

However, I want to strongly point out: everything said here does not mean anti-Americanism propaganda! On the contrary. I am convinced that the United States will continue to be the main and most important partner to the EU. But in another environment – on equal footing.

Military weakness

Although they have strong military spending, today Europeans are unable neither to protect their territory from the strong of the day nor to conduct a self-sustaining peacekeeping action in a crisis region. Their weapons are obsolete and ineffective, not to mention that many of them are, by their own statements, are brought into physical disability. The military industry of Europe does not correspond to the highest standards of the three leaders (USA, Russia, China), and is unable to provide all the necessary nomenclature of weapons. In this respect, its dependence on the US is quite obvious.

In terms of foreign, security and defence policy, the EU remains a reactive player whose actions are mostly limited to the Old Continent. Europe's navel-gazing and the lack of any global political vision shape EU's international image.

Lack of homogeneity, starkly wealthy core, and impoverished periphery

Currently, the poorest countries in the EU lag behind the wealthiest nations about 10 times by income, and about 5–6 times in real terms.

This situation has a detrimental effect on poor countries as it drains the most capable, educated, and motivated population, almost all qualified professionals in all walks of life (teachers and university lecturers, doctors and nurses, engineers, artists, entrepreneurs, and businessmen). It gives ground to considerable discontent both among the poor and the incumbent elites who feel the pressure from their constituents. Such disproportions feed the nationalistic wave and anti-European sentiments across countries. The EU can not be satisfied only with the pre-accession and accession programs but needs a strategy to close the gap – with secure funding, a legislative basis, and the adoption of pan-European income standards.

The problem lies with the high costs, which none of the wealthy states is willing to pay. Therefore, the common European construction is inevitably undermined.

Constitution of red-tape and chaos

The European Constitution is a stamped organizational scheme of chaos in competences and responsibilities, and fails to meet the expectations voiced in the great European debate at the beginning of the 21st century.

The EU scheme leads to a lethargic policy in all respects – across the domains of economy, social affairs, security, infrastructure, and finances.

It is the apparent inability of the European elite to draw a parallel with individual country interests,

to demonstrate principle-based decision-making, to build a methodology for rapidly achieving effective compromises – we have seen it in the Greek crisis, the migrant influx, and the attitude to conflict zones such as Libya, Iraq, Syria. Unity was quickly achieved only on Brexit, because everyone felt threatened and the prevailing fear of rapid collapse of the overall construction.

Manifestations of unscrupulousness

Despite claims of sustainable adherence to principles and clear messages, the European Union has repeatedly in recent years shown its citizens and the world utterly unprincipled decisions:

1. Two of the largest and most important member states (France and Italy) were initiators of the **war against Libya**, culminating in many human casualties and a complete disaster;
2. Since the early 1990s, the EU has been preparing the **break-up of Yugoslavia**, which Western Europe created after the end of the First World War. This completely illegal and contrary to the principles of international law move ended with the breakup of Yugoslavia, with tens of thousands of victims, with the illegal annexation of the historic region of **Kosovo** and the imposition of a government of outspoken criminals, traffickers of drugs and human organs, and the apotheosis of the **U.S. bombing over Serbia**, backed by the EU;
3. The EU did nothing to stop the **war in Iraq**,

- resulting in more than 1 million casualties;
4. The EU illegally interfered **in Syria**, fuelling the civil war in the country, and often supporting terrorists;
 5. The EU was actively involved in the preparation and implementation of the **coup d'état in Ukraine**, which resulted in a pro-fascist junta coming to power, the Crimea was annexed by Russia, a civil war broke out in Donbass that claimed more than 15,000 lives, GDP over the past 5 years has almost halved. Now Ukraine is the poorest of all countries in Europe, and its population of 46 million in early 2014 is now estimated to be less than 30 million. The EU was also a key factor in forcing Russia to resort to military means in its conflict with Ukraine. It was the EU that stopped the looming agreement in May-June 2022, so-called Istanbul Accords, and encouraged Ukraine to fight to the last soldier. The USA is apparently withdrawing from the conflict, while transferring the burden onto the EU to engage with the military, financial and logistical support for Ukraine. It showcases all the bankruptcy, hypocrisy, incompetence and inhumanity of the EU governance and institutions. It inevitably drives both Ukraine and the Union to the road to complete collapse.
 6. The EU pursued an extremely unprincipled policy regarding the **migration waves** to Eu-

rope. With its policy in the Middle East and North Africa, it has largely provoked the flow of migrants to its territory, did not take the necessary measures to stop it, did not support the border states that suffered the most (Greece and Italy), allowed the decisions on this issue to be dictated by the German Chancellor and not by the authorities authorised by the European Constitution. Instead of working hard to tackle this vital issue, discussions of so-called Migration Pact dragged for years, which is simply legalization of the incessant migrant traffic across the globe and towards Europe in particular. On 10 April 2024, about two months ahead of the EP elections, the European Parliament finally voted on this legislation bundle aimed to regulate the influx of immigrants and effectively strip the countries off their sovereignty. In addition, a “blood” levy was introduced, stating that each country will pay EUR 20,000 per unaccepted migrant. No surprise that nearly 2.9 million first residence permits were issued in the EU in 2021, compared to 3.4 million in 2022 – statistics perfectly matching with the migrant wave in 2015. It means the European gene pool has been intensively replaced!

7. The EU pursued an unprincipled policy towards Turkey, which was an associated member since 1963, and since 1999 it has been recognized as a candidate for EU membership;

8. The EU lacked principles in holding the T-TIP talks when it allowed the invasion of GMOs into the EU, but fortunately it was all over when Trump came to power.

III. NEGATIVE DEVELOPMENT OVER THE LAST 5 YEARS

1. The insidious **dependence of the EU on the State Capture** is drastically on the rise, i.e. the EU governance system has been losing democratic ground and approaching crypto-oligarchy with elements of democracy. It creates powerful channels for insidious influence, remaining hidden from public eyes, beyond the civic control and inflicting the European nations with severe social distortions.
2. Europe is in danger of moving from a welfare society to an **energy-poor society**, opening the way to rapid decline in production, poverty, misery, severe restrictions, and political dictatorship that always accompany poverty-stricken societies. The “Green Deal”, as is, leads us all in that direction.
3. The **media** development follows an extremely negative path too. Severe media censorship is emerging. We have penetrated the post-truth era, i.e. era of false news, lies, extreme irresponsibility, crippled understanding of global processes, dependence on centres of power and money. It is imperative to undertake media overhaul and novel legislation to regulate media’s responsibility to the truth and fair and untwisted news and analysis.
4. The increasingly visible heavy dependence of

the EU on the USA, which crossed swords with China for global hegemony, will not hesitate to sacrifice the EU by robbing it, extracting its sophisticated productions, and bringing the EU economy to its knees. It is an ongoing and deepening process.

5. EU's **gene pool replacement** is speeding up. The achievements of European nations, due to century- and millennium-long ethnic and migration processes of formation, are rapidly being erased. Hence, the societies are heading towards a complete ethnic and racial catastrophe.

IV. TRANSITION OF REAL POWER IN THE EU FROM THE EUROPEAN COUNCIL (OF HEADS OF STATE AND GOVERNMENT) TO THE EUROPEAN PARLIAMENT

Members of the European Parliament (EP) elect the President of the European Commission, draft and pass new laws affecting various aspects of life within the EU, from healthcare to employment. The EP has strengthened its role in policy guidance towards unification, taking an unwavering stance on all issues of the domestic and foreign political agenda. In this way, it is degrading the role of the European Council, which comprises EU's heads of state and government. This is actually a process of limiting the influence of national states and increasing the power of EU bureaucracy. Here is the paradox: the "nation's representatives in the European Parliament" mainstream the Deep State's influence, while the member states' heads of state protect the interests of nations. It was primarily achieved via all-way long-term propaganda, while subduing the entire political space and promoting severely corrupt, comprador-minded and ready-for-anything careerists in key positions, and above all through total subordination of media power to the needs of liberal-fundamentalist "Deep State".

Therefore, the further trajectory of EU's development will largely depend on who will or will not

join the new legislature. Brussels fears that the outcome of EP elections, given the current political and socio-economic situation, will bring unpleasant surprises and the existential question: who will have the upper hand – the liberals or the right-wing conservatives, and it may not be in favour of the past majority.

What will happen in the EP elections aftermath?

If we are to believe the predictions included in a special report by the highly influential European Foreign Policy Council think tank, the European Parliament elections in June 2024 will bring a right swing in many countries, as populist radical parties (i.e. conservative national parties) will gain votes and seats across the EU, while centre-left and green political forces will lose ground. More specifically, when liberal-fundamentalists call someone a “populist”, he or she is usually a normal, non-indoctrinated politician who does not fight tooth and nail for the “European values” known only to a small group.

According to the same report, another result is a significant policy shift in several key areas:

1. Declining support for Ukraine.
2. A tougher stance on EU sovereignty and migration.
3. Review of ambitious EU action on climate change.
4. Sensitive transformation of the Green Deal with effects on EU energy security.

Despite the think tank's scary outlook, the centre-right European People's Party (EPP) is expected to remain the largest faction in EP and therefore retain most agenda-setting powers, including the vote on the next European Commission President. Yet the I&D (Identity and Democracy) parties, including Marie Le Pen's National Front (France), Geert Wilders' Party of Freedom (The Netherlands), Umberto Bossi's Northern League (Italy), Party of Freedom, of Norbert Hofer and until recently – of Jörg Heider (Austria), etc., will leave a trace and will become Europe's third largest political force, right after EPP and PES.

What drives these processes?

From the position of EU's political elites, concerns about the EP elections outcome are completely justified and objective. First, the EU and its member states have experienced waves of crises – global, economic, migration, sanitary (pandemic). They are significantly aggravated by severed trade and economic ties with Russia and the confrontation (political, economic and military) with China. All of these reinforce anti-government sentiments and fuel the protest potential.

Second: The EU has been suffering economic regression for more than a decade, losing ground to USA, China and other rising economic giants, such as the Southeast Asia countries.

Third: most of conventional political parties, which the EU political elites rely upon, are in decline.

Years on end, as evident from the example of Germany, they lose ground. On the other hand, smaller parties across Europe, often called extremists, reap increasing support. Just a note on the common “populist” remarks: when liberal-fundamentalists talk about “extremist parties”, these are usually parties that prevent them from enforcing their globalist agenda. So, in their language it should sound like a compliment.

Fourth: as a result of mainstream political parties declining across Europe, the entire EU political space is quite fragmented, and the preferences of voters rapidly swing. Relying on a stable majority is increasingly difficult, as evident from the French party system evolution.

What is the reaction of political elites?

Facing the grim trends, the EU political elites are convinced they must resort to all means available to weaken the systemic and non-systemic opponents mentioned above and to preserve the colossal influence that the European Parliament has on several extremely important processes:

1. formation of the EU political course,
2. its application not only at EU, but also at national level,
3. the legislation process.

To this end, it should continuously strengthen – almost with the communist fervour we know from the past – the consensus working for the globalist

agenda. This agenda includes the climate change, the Green Deal, the Russophobia, the anti-China discourse, security and defense (especially against the backdrop of numerous global conflicts: from the Middle East to the war in Ukraine), the creeping abrogation of national sovereignty and the imposition of an unknown power that no one voted for. And this power is beyond any control.

Other key tasks facing today's elites to meet those goals:

1. To discredit and smear so-called far-right and other political opponents, while appropriating their nationalist slogans, as it is clear that citizens will no longer tolerate the immigration tide;
2. To involve citizens in the European agenda debate and to integrate it, as much as possible, into each country's national agenda to enable people to make the "right choice";
3. To undertake on the eve of EP elections a number of economic measures to normalise the economic situation, to keep the lid over the inflation, to reduce the energy and food prices to acceptable levels, to ensure satisfactory economic growth and to adopt state-of-the-art legislation, which is publicly promoted by modern advertising. Subsequently, the situation may significantly worsen, but the elections will already have passed.

However, all these are palliative measures that will not change the negative trends in the EU. Their reversal can only happen if the EU returns to the idea of the Union of independent and sovereign states, as was the European Economic Community, or “Common Market”. It is necessary to remove the huge, cumbersome, and harmful European political system with its bureaucracy and behind-the-scenes political decisions. National states must also be strengthened, as well as their cooperation and interaction mechanisms. Only in this way will Europe return to its rightful place. When decisions are openly made by the people, not by the opaque “State Capture”.

V. FIRST SCENARIO: DISINTEGRATION OF THE EU

More recently, there has been a talk about the future of the EU and the future breakup of the EU. There are plenty of reasons – clashes between some countries over the immigration crisis, struggling to gain advantage during the COVID pandemic, and cross-border disputes between neighbouring countries, and sanctions against some “non-obedient” states, such as Poland and Hungary, and the war in Ukraine.

Of course, the EU will not fall apart from action within EU structures. It can only be disintegrated by the conscious will of the nations in the individual countries to defend their national identity and sovereignty. And it does happen within countries. There are too many significant obstacles to such a radical policy:

- First, the position of the EU’s two big founding countries Germany and France is important. As long as they hold the EU, the decline will be very difficult.
- Second, there are a number of smaller countries in the EU which, coming from under the EU’s periphery, will feel weak, neglected and exposed to all the dangers of a hostile and ruthless world. Bulgaria belongs to these countries.
- Third, there are several large countries, such

as Italy and Spain, which are so intra-focused on economic problems that they would quickly fail outside the EU. That is why they are also acting for European unity.

- Fourth, people in the EU Member states are still under the influence of the Western Europe magic of the second half of the twentieth century – the most attractive, cultural, free, beautiful, diverse, and enjoyable place in the world. Despite its rapid decline, Western Europe, the core of the EU, continues to attract people as a magnet, especially for Central and Eastern Europe, former socialist countries.
- Fifth, many still believe that the EU, as a unity, is competitive enough to economic giants such as China and the United States, and with its collapse it will free up a large economic space that will quickly be absorbed by the giants. – Etc.

Along with the above-mentioned centripetal forces, however, the centrifugal forces are also on the rise, such as:

- A widening, instead of narrowing, gap in the development of the central and peripheral regions.
- Ideological controversy between the centre of liberal politics and conservative societies, mainly in the Catholic parts of Europe.
- Ubiquitous red-tape, hindering economic development due to its clumsiness, slow and inefficient procedures, inability to formulate

and implement large-scale pan-European projects.

- Weaker economic competitiveness among the three Great Economic Powers – China, USA, the EU, leading to relative, and in the future, absolute impoverishment of European nations.
- The centre's inability to solve large-scale migration problems, forcing states to forget about European unity and to seek to solve the problem individually.
- Increasing distrust in the EU construction and doubts about the democratic and responsible nature of its institutions.
- On-going decline of the globalization and return to the model of sovereign nations.

In conclusion, there will not be a blasting break-up. Moreover, global development shows that some form of inter-state interaction will survive. It is mostly about opportunities for easy movement of people, capital, and goods, i.e. for multilateral customs and visa agreements. Obviously, there is a downward trend in visa restrictions – an increasing number of countries, even on different continents, enter into visa-free agreements. The same for capital and trade.

SECOND SCENARIO: THE EUROPE OF CORES

There is another scenario that brings us back to the thesis of the EU's collapse. We have seen centripetal and centrifugal forces. Now imagine a scenario that could lead to the break-up of the EU in the longer term.

It is largely the concept of a “multi-speed Europe”. Lacking consensus among the Member States on the future development of the European Union and the feeling that poorer countries are the burden on the rich pushed a group of Member States to work outside the contractual framework. They pooled efforts within the European Union to gain advantages in economic and political decision-making.

There are processes resembling the cell division in biology. Within the enlarged cell (EU), one or more nuclei grow to become individual structures. Then the big cell breaks up and releases new cells. Are there any formation processes of such nuclei in the large cell? Yes. For example:

- Nucleus 1: The Visegrád Quadruple, uniting some Catholic Central and Eastern European countries. We start with it because this structure has already been implemented.
- Nucleus 2: The periodically emerging and violently debated idea of a “multi-speed Europe”. It highlights the core of “high speeds” – the countries occupying the former Carolingian Empire territory of Charlemagne and united

much of Western Europe under the common power of Christianity: today's France, Germany, Northern Italy, Switzerland, Belgium, and the Netherlands. Generally, those are the EU founding countries, to which we can add the neutral Switzerland and Austria.

- Nucleus 3: Nordic countries (Denmark, Norway, Sweden) with centuries-old experience of coexistence: the three states entered the Calmar Union in 1397, with Sweden leaving in 1523, but the other two continued to coexist in the alliance for 434 years – until 1814.

Those alliances are expected to be quite loose, with the main purpose of facilitating solutions to emerging problems and developing joint policies on certain issues, as is done today in the Visegrád Group, but without strong impact on national sovereignty.

However, there are two categories of countries – those on the Iberian Peninsula and, to a certain extent, Italy (PIGS) on the one hand, and the countries of the Balkan Peninsula – on the other hand, while Greece is in a middle position because, like others, it belongs to the Mediterranean area of Southern Europe.

It can be assumed that the “Carolingian” countries, albeit reluctantly, will be joined by Spain, Portugal, and all of Italy, and the Visegrád Group will increase to six, with countries such as Croatia and Slovenia.

Finally, the Balkan Peninsula countries, descendants of the Ottoman Empire, are unable to make any

unification. Even between the two world wars in the first half of the twentieth century, when it was obvious that unions under 40–50 million people could not resist the Great Powers in the upcoming devastating war, the Balkan countries have never achieved any progress in this regard. Although there have been efforts by some circles and some rulers of that era to unify Greece, Bulgaria, Serbia, Romania into an Orthodox union and the common historical destiny.

Today, this is quite unfeasible because religion is no longer a factor, the economic problems of all countries in the region – enormous, ethnic contradictions – are unsolvable, and the mentality of ruling elites – contraindicative to any forms of unification.

THIRD SCENARIO: THE EUROPE OF FATHERLANDS

The Europe of Fatherlands would be a radically changed formula of the current EU: it refers to an economic community united around a free market and a unified customs area that remains diverse in other state policies. In a Europe of the Fatherlands, there should be free movement of people, goods, capital, and ideas, but without centralized power and common currency. The independence and sovereignty of the Member States should be restored to their former values. It is precisely this, the most attractive in this model, because European nations

have a long history, accumulated over the centuries by severe contradictions, distinguished by considerable differences in mentality, economic and social prosperity, traditions, communicative habits, discipline, working habits, etc. A Europe of the Fatherlands would preserve the diversity and colourful palette of European nations, which is a tremendous value. It would also preserve the identity of Europeans, which is increasingly fading and blurring.

In this model, we can expect to preserve some forms of unification from the construction of today's EU, such as the Common Market of the 60-70s of the last century. But with the removal of pan-European structures such as the Parliament, the EU, and all other red-tape, as well as the revocation of much of the European legislation restricting national decision-making.

A Europe of Fatherlands is not a denial of a common Europe of citizens but a return, to some extent, to the original idea of the Founding Fathers, headed by De Gaulle and Adenauer, seeking to build a European community independent of the Anglo-Saxon world. It is a Europe of diversity, natural appeal, interaction, and common interest. Today, however, the Europe of Fatherlands has become a great deal of resistance to the "values" that have been shelved over the last 20 years, and whose goal is the education (like the communist "new person") of a new European deprived of nation, religion, and gender. Instead of the natural love for one's homeland, the family and the faith being built with pan-European patriot-

ism and respect for the community of all European nations with their peculiarities and contradictory history, we all embrace an abstract European affiliation, unsupported by any emotional and spiritual value. The national identity was not to be crushed and rejected as a rigid and old-fashioned one, but to cultivate a consistent and intelligent European identity based on the common in history, culture, religion, and worldview, making Europeans different from the rest of the world.

From this previous “educational” activity, resembling the activity of agitators from the time of socialism, the real break-up in today’s European Union begins.

FOURTH SCENARIO: UNITED EUROPEAN STATES (UES)

The UES formula would allow for much greater homogeneity, unity of power and comprehensive leadership of the European Union with its own domestic and foreign policy, with a unified health and education system with a common budget based on by a common tax system, with common management of public debt, with common external borders, with a rapid deletion of income disparities across the European Union. This, however, would be at the expense of richer countries and in favour of the poorer states – a kind of new macro-levelling. But such a

process – obligatory for a lasting and homogenous alliance – would inevitably face great resistance from wealthy countries. In this situation, a variant with a very rich core and impoverished periphery, as is the current one, is possible. And that would not have helped and reduced the tensions within it.

Of course, the biggest trump of the UES is the common army. Because it is clear that without a powerful army, every entity – whether national or supranational – is a very weak player in the international arena.

This type of alliance would also wipe out national diversity, eradicate national self-confidence and identity of nations. In fact, this important shortcoming is the main obstacle to the implementation of such a model, following attempts to adopt a pan-European constitution after the signing of the Lisbon Treaty.

In the process of developing integration, Member States will be forced to provide the European Union with comprehensive competences. All central policy areas (internal, external, defence, social and economic policies) should be united throughout the European Union and be a major prerogative of the centre. More and more powers that have so far been within national states are being transferred to the European Union. The European Union gains more problem-solving capacity than it has in the reformed nation states that have become provinces.

The new European Parliament should be expected to be a bicameral with House of Representatives

and House of States (consisting of representatives of the Member States) and to reclaim from the Member States almost all legislative rights.

The **Europe of Fatherlands** could be an open system capable of accepting new members even in the process of becoming a state. It is possible for countries outside the European continent to wish to become members. At the same time, there could be different levels of association with the countries on the periphery of the European Union.

Certainly, the possible **Europe of Fatherlands** would be a much more aggressive international player and would claim a seat in the UN Security Council.

IV. BULGARIA IN THE EU

The peculiarities of Bulgaria's development over the past 2–3 decades refer to its EU membership, whether it wants it or not. Its fundamental weaknesses in demographics, economics, defense, and the fall of the national spirit make it an easy prey outside the EU fortress. That is why its policy cannot but support the existence and unity of the EU. In this regard, the pro-European trends in it are quite normal.

Whether the EU's decadence will come to its logical end, or European nations will find *modus vivendi* in a reformed alliance with minimal bureaucracy, our society should be aware that the poor scenario is very possible and ready to meet it. Because in the event of disintegration, our country will most likely fall under Turkish influence and not under Russian as some prophets imply. We should not forget for a moment that Bulgaria is part of the post-Ottoman space, which Turkey has never renounced.

What Bulgarian society should do in order not to be swept away by a possible geopolitical storm is a matter of another discussion. In a word, we will only say that the only protection against such severe disturbances is the strong state. Our choice should be for a strong state in a renewed European Union of Fatherlands.

SUMMARY

WHAT AM I GOING TO DO IN THE EUROPEAN PARLIAMENT

Should I be elected MEP, I will act in the following areas:

AS STRATEGY:

Building a ‘Europe of Fatherlands’ – a common economic space with harmonized rules and laws, free movement of goods, capital and people, shared values (but not necessarily equal and binding for all), lack of bureaucracy and centralized structures, common safety, policy flexibility in all sectors.

AS TACTICS:

1. Maintaining the unity of the EU, but not through spells and force on smaller and peripheral countries, but by introducing real democratic procedures, taking into account the interests of everyone and listening to the voice of each Member State.
2. Enhancing the sovereignty and national autonomy of EU actors.
3. Strongly limiting European bureaucracy and its impact on national governments.

4. Adopting measures for an accelerated development of the economy within the EU. The total GDP of the community should grow by no less than 3% per year to maintain at least some competition with China.
5. Launching large-scale joint projects in the energy sector in the most promising areas of nuclear and fusion energy (ITER), because only in 10–15 years the two main sources of energy will be nuclear power and renewable sources.
6. Developing strategies and common policies on the most important potential threats to humanity – local wars; Great Powers of the United States, China, and Russia; problems with basic preconditions for survival of whole regions – fresh water, food, energy; threats of going out of control of techno-genic processes – GMOs, bacteria and viruses, pollution, artificial intelligence, products of transhumanism, mass unemployment.
7. Significantly reducing the gap in economic and social development between the centre and the periphery.
8. Reforming EU governance structures to ensure their rapid and efficient functioning.

I do not intend to join any political group because, at least in their present form, none of them corresponds to my political views on the establishment of Direct Digital Democracy (DDD).

I intend to be a member of the Committees on Industry, Research and Energy and Constitutional Af-

fairs, and to participate in the work of the Budget and Budgetary Control Committees. Moreover, I would like to be the founder and co-founder of a new group called “**Direct Democracy Group**” in the European Parliament.

I intend to actively promote a fundamental change in the structure and philosophy of the EU, for which I will propose a complex draft for a new Constitution in the first year.

I intend to propose and strongly advocate the following changes to EU structure and policy:

1. Abolition of the European Commission and constitution of executive power as a committee consisting of special ministers for European affairs named by each country with minimal administration to them.
2. Adoption of automatic Schengen for all member states, with free movement of money, goods, and people. Each country should decide for itself whether to accept the euro or not.
3. Non-acceptance of new members if they have not reached at least an average economic and organizational level compared to the rest of the European countries.
4. Limiting the presence of U.S. representatives at the meetings of the EU foreign ministers.
5. Creation of a parallel Internet (EU.net) not through servers and cables, but through wireless communications)
6. Creation of a European platform (EU.face) funded by the European budget without ads,

regulated for the absence of violence, fake news and hatred.

This is the vision that I and my like-minded people from our party have for the European Union. We want the European Union, but we also want our country – sovereign, prosperous, friendly and respectful of its traditions.

The future may not be so bleak. It can be radiant if we follow our idea of direct democracy. It states that power must indeed come from the people and belong to the people.

Книгата може да бъде сваляна,
разпространявана и четена свободно на адрес:

www.klissarov.eu

The book is available for reading,
downloading and free distribution at:

www.klissarov.eu